L'HOME DELS NÚVOLS

Segurament fou un dia com avui, anònim i sense contingut. Un d'aquells dies en que no passa res i acabes per oblidar, com si mai hagués existit. El carrer farcit de gent i al mateix temps buit d'humanitat. Mirades perdudes i passes apressades: així és la vida a la gran ciutat. Aquell dia jo era un de tants i tants que corren pels carrers com si fossin impulsats per un enginy enigmàtic i secret que ens fa moure d'una banda a l'altre. Sense preguntes, sense qüestionar-nos res. Per que? Així està escrit i per alguna cosa serà. Però aquell dia alguna cosa va canviar perquè una persona es va apropar a mi i em va parlar. Recordo la seva breu salutació i el seu somriure amable i confiat. Com pot ser que algú a qui no conec de res gosi abordar-me pel carrer d'aquesta manera? No podia deixar de sorprendre'm i de mostrar evidents signes d'incredulitat davant del que estava veient. Em vaig quedar immòbil i callat, sense saber com reaccionar.

- Els núvols són molt bonics avui, i corren molt! (em va dir)
- Perdoni senyor, que potser ens coneixem?
- No ho crec, sóc nouvingut per aquí. Hem dic Hogol, i tu?
- Jo em dic Joan... Quin nom és aquest de 'Hogol'?
- És el meu nom, no t'agrada?

- Si, si, i tant, és molt maco! però es que faig tard de manera que si em perdona...

- Be, ja t'acompanyo, des-de aquí no es veuen bé els núvols.

- Perdoni senyor, però com li deia tinc molta pressa, adéu!!

- On vas?

- Tinc molta feina per fer.

- I és clar! Els núvols corren tant avui... gairebé no tens temps de veure'ls tots i com es transformen. Vine amb mi, conec un lloc on no se'ns escaparà pas cap!

Em va agafar la ma i va començar a tirar d'ella tot i provant que el seguís però jo em vaig alliberar i li vaig esbroncar a la cara:

- Escolti: és boig o que? Deixi'm en pau!

- Però que et passa home? No vols anar a veure els núvols?

- Per que dimonis vull veure uns estúpids núvols?

- És maco... A mi m'agrada mirar-los. De vegades fins i tot m'imagino que puc volar i vaig fins allà amunt, i que puc veure tot el món com ficat dins una bola de vidre, remenut i als meus peus. És fantàstic!! Apa, vine amb mi, ja veuràs com t'agrada!

Em va tornar a agafar la ma i a tirar de mi, però aquest cop no vaig resistir-me. Potser fou per l'estranya situació, potser perquè tenia una mica de por. El fet és que em vaig deixar portar.

Després de caminar una breu estona vàrem arribar al port i un cop allí a l'escullera. En arribar es va aturar i va cridar: 'Ja hi som, que et sembla?' - Que em sembla el que?

- Aquest indret, no és fantàstic?

- I que te de fantàstic?

- Doncs tot! Mira: des-de aquí es veu perfectament tot el cel, i si baixes els ulls tens tot el mar davant teu.

- I tot això per què serveix?

- Per res, però és maco. No son bonics els núvols? Tant blancs, tant grans i tant llunyans.

- Jo quan veig un núvol agafo un paraigües.

- I tant! No és genial? Mai t'has preguntat d'on ve l'aigua de la pluja?

- ???

- L'aigua!!! ve d'algun lloc! Potser d'algun lloc molt lluny d'aquí. Potser és un núvol australià, amb forma de cangur. O potser ve de l'Antàrtida, brrrr quin fred! Potser és un mini-núvol que tot just ve de la piscina del teu veí. De vegades m'agradaria poder parlar el llenguatge dels núvols perquè em poguessin dir d'on venen. De debò que mai t'has preguntat d'on venen els núvols?

- Doncs no...

. Vaja! ets una mica estrany tu, eh?

- Estrany jo? Jo estrany?

- I tant: mai t'has preguntat d'on venen els núvols. Això és molt estrany.

- I quina importància te això? El núvols venen i se'n van i ja està. I no parlen!!

- I tu com ho saps? Has parlat amb algun? Segur que no!

- Evidentment que no. Els núvols no parlen.

- No parlen com nosaltres, però diuen coses. Tan sols has de mirar-los amb atenció.

- Què és el que diuen, que plourà?

- Moltes coses. Anuncien la pluja, és clar, però això no te importància. Els núvols parlen de coses que no es poden veure, coses que solament es poden sentir.

- Com?

- Si home! Els núvols són com un mirall, Reflexen el que tu els projectes. Et mostren la teva pròpia ànima.

- Vinga home! Estàs sonat!

- Pensa una mica, a veure... mira!! Veus aquell núvol? Digues que hi veus?

- Un núvol...

- Però pensa home! Que et ve al cap quan el mires?

. Que agafi el paraigües?

- No, no, no, no!! Parlo del núvol en si. De la forma, de la mida, del color. Mira'l i digue'm que et recorda.

- Home no se. S'assembla a un cotxe però molt vagament...

- Bé, ja és alguna cosa! Jo mes aviat et diria que és una carruatge tirat per sis cavalls i dues eugues, dels quals les dues eugues i quatre cavalls són negres i la

resta grisos, però en fi, no està malament.

- Això és un joc de quitxalla. Els nanos ho fan. Miren un núvol i diuen el que els recorda. Que potser ets una mica retardat o que?

- Vaja, ja veig que no has entès res oi que no? No te n'adones que no hi ha dues persones que vegin el mateix núvol? Els núvols no tenen forma, els hi donem nosaltres! Per això són un mirall. Veiem en ells el que nosaltres volem veure, el que portem dins nostre.

A ells tan els fa el que pensem d'ells mateixos, existeixen i ja està. Vegis el que vegis en un núvol mai deixarà de ser-ho. Els núvols són com la vida. Hi són per tothom. Pots mirar la teva vida de moltes maneres però no per això deixarà de ser la teva vida. Has d'utilitzar la teva fantasia. Per que conformar-se amb un cotxe si pot ser un carruatge? Per que tenir una vida avorrida i rutinària si la pots fer alegre i plena de sorpreses? No veus que la vida que duus només depèn de tu mateix? Tu decideixes en que es converteix un núvol i tu decideixes en que converteixes la teva vida.

- Però no és el mateix, tu no pots fer el que vulguis a la teva vida! No puc ser milionari només desitjant-ho.

- Bé, en això tens raó... en part. Per que t'agradaria ser milionari? No creus que per sentir-te com un d'ells no cal ser-ho?

Et parlo de sentiments, de sensacions, de fantasia. Pots passar-te tot el temps veient les coses negativament. Pots deixar passar els anys un rere l'altre sense preguntar-te que n'has tret de profit. Pots arribar a oblidar que la teva vida no és tant llarga i que no es mereix esser malaguanyada. Però també la pots omplir d'il·lusió i fantasia. Fer cada dia diferent, intentar-ho almenys. Mirar cap el cel i quedar-te com un estaquirot veient el blau intens que hi ha en ell. I per la nit, allargar els braços cap a la lluna i desitjar amb totes les teves forces poder estar allí. Mirar un vaixell que desapareix per l'horitzó i preguntar-te on anirà, que hi ha allí, perquè?

No veus que el món que t'envolta és preciós? Perquè ignorar-lo si no s'ha de pagar per gaudir-ne? Creus que la vida que tu veus és millor que la que jo veig? Això és el

que va dir: 'Creus que la vida que tu veus és millor que la que jo veig?' Després va girar cua i va marxar.

Jo em vaig quedar allí durant una estona, intentant comprendre el que aquell estrany m'havia explicat. Però no ho aconseguia.

Vaig tornar a casa, tot intentant convèncer la meva ment que tot allò eren senzillament les idees d'un boig i que no havia de preocupar-me'n més. Però alguna cosa estranya passava perquè en el fons alguna cosa em deia que aquell home tenia raó, o part de raó en tot allò que havia dit.

Els següents dies després del meu encontre vaig pensar molt en tot allò però tot i així no aconseguia trobar-hi cap sentit.

Finalment vaig oblidar-ho tot i ara, afortunadament tot segueix igual. Bé, si us haig de ser sincer haig de dir que de tant en tant (molt pocs cops), alço la mirada cap el cel. I de tant en tant com us deia, veig un núvol que em recorda alguna cosa. Aleshores m'aturo i l'observo amb atenció per poder copsar tots els seus detalls. Però això és pura anècdota. La meva vida segueix com sempre i així és com ha de ser. Això de la fantasia son rucades pels nens i jo ja no sóc un minyó precisament, ni tampoc puc perdre el temps amb aquestes bajanades.

De totes maneres, crec que un dia (no em pregunteu pas perquè) m'aproparé a l'escullera.

Segur que des-de allí podré veure tots els núvols!!!

Autor : Joan Moret